

‘Vandaag is vandaag’

Marleen (55) doorzwom als leverpatiënte heel wat medische watertjes. Maar na een behandeling tegen hepatitis C plukt ze weer voorzichtig de dag.

‘Mijn kleinkind houdt me jong’, lacht ze.

Marleen dronk nooit alcohol, maar toch bleek haar lever zestien jaar geleden ernstig ziek. ‘Testen brachten aan het licht dat ik aan hepatitis C leed, het gevolg van een bloedtransfusie bij mijn eerste bevalling zestien jaar voordien. Hoewel ik nooit iets had gemerkt, was mijn lever al heel erg aangetast. Ik belandde op de wachtlijst voor een levertransplantatie en een jaar later was het zover. Helaas liep het daarna behoorlijk fout. De ene complicatie volgde op de andere, waardoor ik zo’n negen maanden in het ziekenhuis heb gelegen. Bovendien keerde de hepatitis C terug in de donorlever. Er kwam zelfs een tweede levertransplantatie ter sprake, maar dat zag ik niet zitten.

Ik heb mij toen verder laten behandelen in het UZA, waar ik gelukkig te horen kreeg dat een tweede transplantatie niet nodig was. Onderzoek wees uit dat mijn galwegen verstoppt waren. Dat werd verholpen met stents. Niet lang daarna kreeg ik ook een shunt, een soort van buisje, in mijn lever om de bloeddoorstroming te verbeteren. De ingreep in mijn galwegen heb ik nog een paar keer moeten ondergaan, ook twee jaar geleden nog. Hopelijk was dat de laatste keer.

Medicatie deed hepatitis C verdwijnen

Door de hepatitis C bleef ik wel veel last hebben van vermoeidheid. Werken was uitgesloten: mijn dag bestond bijna volledig uit rusten. Zelfs een tripje naar de brievenbus was op de duur te veel. Mijn man nam noodgedwongen het huishouden helemaal op zich.

Alles is veranderd toen ik twee jaar geleden in aanmerking kwam voor nieuwe medicatie tegen hepatitis C. Vierentwintig weken lang moest ik die nemen. Daarna was de hepatitis helemaal verdwenen! Het begin van een nieuw hoofdstuk: ik voel me veel fitter en moet zelfs weer op m’n lijn letten (lacht). Ik ga nu al eens wandelen en heb mijn sociaal leven weer opgekrikt. Twee dagen per week pas ik zelfs op mijn kleinkind van vier. Dan blijf je vanzelf actief. Het blijft weliswaar afwachten wat de toekomst brengt. De medicatie die ik als transplantatiepatiënt moet nemen, heeft immers ook mijn nieren aangetast. Maar ik ben geen piekeraar. Ik zeg altijd: vandaag is vandaag, morgen is morgen.’ ☺